

je malo Tinko, ki je spala na postelji. Tinki je bil obrazek ves blede. A vendar se je smehljala lepo in presrečno. Saj je sanjala, da je zopet doma pri svoji skodelici belega mleka. Mucika stoji pred njo z dvignjenim repkom in lepo mijavka: »Mijav, mijav, Tinka! Dobro je mlekec — prav prav!« — Pa Tinka se smehlja, ker je zopet doma in je ne boli več ta grda noga . . . Gledal jo je mož in se ni ganil. Kekec se je priplazil za njim in je stopil kraj postelje, da bi branil sestrico. Ustna je stiskal, in v očeh mu je bilo polno solzá.

»Hm«, je dejal mož, a nič drugega. Obrnil se je, pa je šel iz sobice. Kekec se je istisnil še bolj k postelji, misleč, da je šel divji mož po mož, da zakolje njega in sestrico, pa ju speče za večerjo. A divji mož ni prišel z nožem. Samo debelo odejo je prinesel in jo je vrgel na tla. — »Zavij se dobro vanjo in lezi kar na tla,« je rekel z zamolklim glasom. »A jutri se pogovoriva naprej, ti potepuh grdi!«

Mož je zaprl duri, in nastala je globoka tišina. V sobici je bilo tako temno, da Kekec ni videl niti roke, ki jo je držal pred očmi. — »Kaj bo zdaj?« je premišljeval sam pri sebi. »O, lepo sem ga zmikastil, da bo pomnil, kdaj je hotel Tinki, da jo prestraši . . . Pa je rekel, da obračunava jutri. No, noč je še dolga, in lahko se naspim, ker sem resnično tako truden kot še nikoli. Pa naj le poizkusi in naj le pride še enkrat sem v sobico! O, saj me spim tako trdo, da bi ne slišal ničesar v spanju. Pa naj le pride, pa ga zopet zmikastim . . .«

Kekec se je zavil v debelo odejo in je legel pred posteljo na tla. Še nekaj trenutkov je gledal v črno temo in je poslušal moža, ki je stokal zunaj v veliki izbi. Potem pa ga je premagal zaspanec. In Kekec ni slišal in videl ničesar več . . .

(Dalje.)

🌸 Mimici. 🌸

Mimica, mimica zlata,
ti si pač lahko bahata,
ker se vse tvoje telo
sveti kot čisto zlato!

Ti bi kot kosček opala
ptički v želodčku ostala,
če se te s kljunom loti:
tega se vsaka boji!

Sedaš na krasne cvetice,
da se ti hrbet, nožice
lepše tu bliskajo v dan,
ki te obsije rosan.

Mirno se paseš na cveti,
solnce pa krila podžge ti;
dvigneš brenčeč se tja v svet,
v senci spet sedeš na cvet.

Ptičice gledajo nate,
a kot na rjave se brate
nate ne upajo z vej,
rajše zletijo naprej.

Tožno za tabo jaz gledam:
meni in vrtnim tem gledam
takrat odneseš s sabo
moje — edino zlató!

Fr. Rojec.